

der i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og skal ses i sammenhæng med oprettelsen af en ny EØS-finansieringsmekanisme. Det er en bilateral aftale, der er indgået mellem Norge og Det Europæiske Fællesskab, men den indgår som en del af en generel forhandlingsløsning om udvidelsen af EØS.

Artikel 1 fastslår, at Norge har forpligtet sig til at oprette en bilateral finansieringsmekanisme for at mindske de økonomiske og sociale uligheder inden for EØS. De forpligtelser, som Norge har påtaget sig i henhold til denne aftale, forudsætter, at Norge deltager i EØS-samarbejdet som en EFTA-stat.

Artikel 2 fastslår beløbet til 567 millioner EUR, som stilles til rådighed i årlige trancher af 113,4 millioner EUR i perioden fra den 1. maj 2004 til og med den 30. april 2009.

Artikel 3 fastslår, at tilskuddene skal gå til de samme sektorer som under EØS-finansieringsmekanismen, men med prioritet for projekter på følgende områder:

- gennemførelse af Schengen-resultaterne, støtte til nationale Schengen-handlingsplaner samt styrkelse af retsvæsnets,
- miljø, bl.a. med vægt på styrkelse af den administrative kapacitet til at gennemføre relevante resultater og investeringer i infrastruktur og teknologi med prioritet til kommunal affaldsforvaltning,
- regionalpolitiske og grænseoverskridende aktiviteter,
- teknisk bistand i forbindelse med gennemførelse af EU-lovgivning.

Artikel 4 fastslår, at det norske bidrag ikke må overstige 60 % af projektomkostningerne, undtagen for projekter finansieret af offentlige myndigheder, hvor det maksimale støtteniveau er 85 % af de samlede omkostninger. Reglerne for statsstøtte skal overholdes. Norges retslige ansvar for projekterne er begrænset til de tilførte midler.

Artikel 5 fastslår, at det er de nye medlemslande Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet, der er modtagere i henhold til fordelingsnøglen, som findes i artikel 5.

Artikel 6 fastslår, at ordningen skal gennemgås i november 2006 og november 2008 med henblik på en omfordeling af eventuelle ubrugte midler.

Artikel 7 fastslår, at den norske finansieringsmekanisme skal koordineres med EØS-finansieringsmekanismen, og at ansøgningsprocedurerne for de to ordninger skal være identiske.

Artikel 8 fastslår, at de norske myndigheder eller et organ udpeget af den norske regering skal forvalte finansieringsmekanismen og træffe beslutninger om støtte. Forvaltningsomkostningerne vil blive dækket inden for det i artikel 2 anførte beløb.

Artikel 9 fastslår, at hvis et eller flere modtagerlande opført i artikel 5 ikke bliver kontraherende parter i EØS den 1. maj 2004, vil aftalen gøres til genstand for de nødvendige tilpasninger.

Bilateral fiskeriaftale mellem Norge og Det Europæiske Fællesskab

Den bilaterale fiskeriaftale mellem Norge og Det Europæiske Fællesskab har form af en tillægsprotokol til den bilaterale frihandelsaftale fra 1973. Dette er identisk med fremgangsmåden fra 1995, hvor man konsoliderede resultaterne fra 1986 og 1995 og oprettede en tillægsprotokol til frihandelsaftalen. Udover at beskrive resultaterne fra forhandlingerne om fisk justerer protokollen de officielle sprog i frihandelsaftalen, således at også de nye sprog er omfattet.

Artikel 1 fastslår, at frihandelsaftalen med tilhørende protokoller og bilag skal oversættes til de nye officielle EU-sprog.

Artikel 2 fastslår, at de forhold, der vedrører import til EU af visse fiskeprodukter hidrørende fra Norge, fremgår af protokollen og bilagene til protokollen, og at kontingenternes størrelse skal gennemgås på ny inden 30. april 2009. Niveaue på kontingenterne skal da gennemgås i lyset af relevante faktorer. Øgning af rejekvoten gøres afhængig af, at der er fundet en løsning på spørgsmålet om transit gennem Norge til EU.

Artikel 3 fastslår, at frosne sildelapper fra den 1. maj 2004 skal have samme præferencebehandling som frosne sildefileter.

Artikel 4 specificerer, at den bilaterale protokol skal træde i kraft samtidig med, dels at de nye medlemslande tiltræder Den Europæiske Union og EØS, dels at de øvrige bilaterale aftaler træder i kraft, forudsat at protokollen ratificeres i henhold til aftaleparternes interne procedurer.

Artikel 5 angiver, at protokollen skal oversættes til norsk og til de officielle EU-sprog, og at alle sprogversioner er gyldige juridiske tekster.